

У знаку прославе великог јубилеја:
Двеста година од рођења
Бранка Радичевића



Бранко Радичевић

ПРОГРАМ
53. БРАНКОВОГ КОЛА

6 – 16. септембра 2024.

Сремски Карловци
Стражилово
Нови Сад

Бранко Радичевић

МИНИ КАРАЏИЋ У СПОМЕНИЦУ

Певам дању, певам ноћу,
Певам, селе, што год 'оћу:
И што 'оћу, то и могу,
Само једно још не могу:
Да запевам гласовито,
Гласовито, силовито,
Да те дигнем са земљице,
Да те метнем међ' звезде.
Кад си звезда, селе моја,
Да си међу звездама,
Међу својим, селе моја,
Милим сестрицама.

О АЛЕКСИЈУ РАДИЧЕВИЋУ

Рођен пре двеста година у Броду на Сави, 15. марта по јулијанском, или 28. марта 1824. године, по грегоријанском календару. У Броду је с породицом живео до 1830. године, а потом у Земуну до 1835. где је учио српску, па немачку основну школу. У најстаријој српској, чувеној Карловачкој гимназији, под крштеним именом, Алексије, заједно са годину дана млађим братом Стеваном, школовао се од 1835. до 1841. године, где су га звали Аца. Ту је био „најодличнији ђак”, са калиграфским рукописом, и „никад батинан”. У Темишвару, Алексије Радичевић учи мудрољубије, тј. философију од 1841. до 1843. године. Потом, одлази у Беч да учи права која није волео: „Учење права баш ме незадовољним чини, кад помислим још три године, згрозим се.” Изласком прве му књиге, „Песме”, у Бечу 1847. године, са грчког језика (Алексиос) преводи своје име на српски – Бранко.

Пеџак, 6. септембар

Карловачка гимназија, 11 часова

**Прослава два века
од рођења Бранка Радичевића**

ОЈ, КАРЛОВЦИ МЕСТО МОЈЕ ДРАГО...

СВЕЧАНО ОТВАРАЊЕ 53. БРАНКОВОГ КОЛА

Беседа о Бранку Радичевићу: **Славомир Гвозденовић**

-Песници говоре њесме њосвећене Бранку:

Милосав Тешић, Андреј Јелић Мариоков, Бабкен Симоњан, Анђелко Анушић, Милена Северовић, Валентина Милачић, Слађана Миленковић, Растко Лончар, Никола Раусављевић и Данило Јовановић

-Драмске уметнице казују Бранкове њесме:

Ивана Жигон, Даница Петровић
и Олга Скерлетовић Ђорђевић

*-Млади ојерски и музички уметници
изводе Бранкове њесме:*

Љепосава Малбаша и Анастасија Мандић, у
клавирској пратњи Стефана Јанчића и Ање Риђешић

*-Октет Карловачке богословије
„Свети Арсеније Сремац”*

-Ђаци њесници и рецитатори Карловачке гимназије:

Јована Анђелић, Катарина Круљ, Никола Стајић,
Ања Цвијан, Теодора Силард и Лена Григоријевић

*-Хор и ансамбл новосадске гимназије „Јован
Јовановић Змај” са диригентом Јованом Травицом
изводе композиције на Бранкове стихове*

Водитељи:

Тања Миражић и Горан Павловић

Субоїа, 7. сeйшeмбap

Стражилово
Бранков гроб
10 часова

ЈА ПОЗНАДОХ ШТО НЕСАМ ПОЗНАВ'О,
ПРВИ САНАК ЈА САМ ТЕК ОДСПАВ'О

–Цвеће полаже, свећу прислужује и казује своју
песму посвећену Бранку Радичевићу:

Бошко Сувајцић

– Бранкове ѿсеме ѿворе:
Милица Грујичић, Даница Петровић и
Олга Скерлетовић Ђорђевић

– Ђаци Карловачке ѿмназије ѿворе
ѿсеме о Бранку:

Ања Цвијан, Никола Стајић и Лена Григоријевић

*

Стражилово, „Бранков чардак”
Код споменика Бранку
11 часова

*Ове речи, слајке сѿреле,
минуше ми ѿруди беле...*

**СВЕЧАНО УРУЧЕЊЕ НАГРАДЕ
„СТРАЖИЛОВО”**

Лауреаѿи:

Раша Перић, за укупно песничко дело
Марија Стојић, за књигу поезије „Парлог”
Данило Јовановић, за песнички првенац
„Корак између”

СТРАЖИЛОВСКИ МИТИНГ ПОЕЗИЈЕ

**За велики јубилеј:
Два века од рођења Алексија Радичевића,
песници говоре своје песме
посвећене Бранку:**

Часлав Ђорђевић, Милан Живановић, Данило
Јовановић, Растко Лончар, Дамир Малешев,
Перица Марков, Јасна Миленовић, Игор Мирковић,
Иван Негришорац, Димитрије Николић, Живко
Николић, Драгица Стојановић, Бошко Сувајцић,
Милан Ћосић, Раша Перић, Данијела Регејевић,
Бабкен Симоњан и Весна Фекете

-Даница Петровић говори део монодраме
„Ја, Мина Бранкова” Ненада Грујичића

-Ђаци Карловачке гимназије говоре
Радичевићеву поезију и песме о Бранку:

Лена Глигоријевић, Јаков Љубичић, Никола
Стајић, Ања Цвијан и Теодора Силард

Недеља, 8. септембар

Новосадски шаховски клуб
Пашићева 26
18 часова

36. ПЕСНИЧКИ ТУРНИР У ШАХУ

„Шаха је играо врло вешто и врло је брзо покретао фигуре” – Јован Ђорђевић о Бранку Радичевићу, поводом сусрета у Земуну 2. априла 1849.

Држ се добро, мили мој њобро...

ШАХОВСКА СИМУЛТАНКА – ЗА ПОЕЗИЈУ

У сарадњи са Шаховским клубом Нової Сада, у знак захвалности за вишедеценијско креативно њрисуство и исказану стуручну њомоћ на свим досадашњим њесничким њтурнирима на Бранковом колу у знак сећања на Бранка Радичевића као шахистњу...

Симултанку приређују FIDE мајстори Дејан Оморјан и – Жељко Медар, познати шаховски педагог, готово четврт века сарадник Бранковога кола и судија на турнирима у Сремским Карловцима и на Стражилову. На 53. Бранковом колу играће с песницима Бранковога кола, јавним личностима Новога Сада и младим шахистима, најбољим представницима шаховских школа.

Судије:

Красоје Нотарош и Јасмина Цвијан

– Најбољи играчи на турниру добиће награде у виду нових песничких књига Бранковога кола овенчаних престижном наградом „Стражилово”

Уторак, 10. септембар

Карловачка гимназија,
Спомен-библиотека, 11 часова

**ПРЕДСТАВЉАЊЕ НОВЕ ПОШТАНСКЕ МАРКЕ
СА ЛИКОМ БРАНКА РАДИЧЕВИЋА**
Поводом песникове 200. годишњице рођења

**ПРОМОЦИЈА ЗБОРНИКА РАДОВА
„ЖИВОТ ПЕСНИЧКОГ ДЕЛА
БРАНКА РАДИЧЕВИЋА”**

Приредили Ненад Грујичић и Растко Лончар
(Бранково коло, 2024)

(У зборнику се налазе радови Ненада Николића, Антонија З. Симића, Маје Белегишанин Ивановић, Ненада Кебаре, Уроша Ристановића, Ане М. Зечевић, Данице В. Столић, Милутина Б. Ђуричковића, Растка Лончара, Лазара Букве, Љиљане Павловић Ђирић, Будимира Дубака, Славомира Гвозденовића, Александре Мариловић, Дајане Петровић, Валентине Златановић Марковић, Слађане Миленковић, Марије Дубачкић, Милана Громовића, Бојане Кулиџан Громовић и Бошка Сувајџића)

О зборнику:

Милан Громовић и приређивачи зборника

*Ђаци њесници и реџиџаџори Карловачке
џимназије казују своју, Бранкову
и џоезију о Бранку:*

Милица Гајић, Јована Анђелић, Катарина Круљ,
Тамара Рехнер, Јаков Љубичић, Никола Стајић,
Ања Цвијан, Антонина Граматчић, Лена
Глигоријевић и Теодора Силард

Среда, 11 септембар

Гимназија „Исидора Секулић”

Нови Сад

11 часова

ИЗДАВАШТВО БРАНКОВОГ КОЛА

*Штампано о 200. годишњици рођења
Бранка Радичевића*

**Промоција књиге Ненада Грујичића
КОЛО, КОЛО, НАОКОЛО (2)**

**Стражиловски времеплов:
Трагови и сећања, цртице и коментари**

Учесћивују:
Дамир Малешев
Растко Лончар
и аутор

-Бранкове песме и песме о Бранку казују
ђаци Исидорине гимназије

Четвртак, 12. септембар

Сремски Карловци
Саборна црква Светог оца Николаја
13:30 часова

ПАРАСТОС АЛЕКСИЈУ БРАНКУ РАДИЧЕВИЋУ

Чинодејствује епископ сремски господин Василије
са карловачким свештенством
и младим богословима

†

Карловачка богословија
„Свети Арсеније Сремац“
14 часова

ХРИШЋАНСКЕ ТЕМЕ

Уз Бранкову песму „Молитва“

О МОЛИТВИ

Говори:

Архимандрит Клеопа Стефановић

Пейак, 13. септембар

Змај-Јовина гимназија, 11 часова

ИЗДАВАШТВО БРАНКОВОГА КОЛА

**Промоција нове књиге поводом
два века од рођења Бранка Радичевића**

**„СВЕЧАНЕ РЕЧИ – СЕПТЕМБАРСКЕ БЕСЕДЕ
НА БРАНКОВОМ КОЛУ (1972-2024)”**

Приредили Ненад Грујичић и Растко Лончар

(У књизи се налазе беседе о Бранку Радичевићу које су изговорили Перо Зубац, Стеван Раичковић, Десанка Максимовић, Душко Радовић, Блаже Конески, Драгутин Тадијановић, Душан Костић, Слободан Селенић, Матија Бећковић, Борислав Пекић, Рајко Петров Ного, Љубомир Симовић, Танасије Младеновић, Иван В. Лалић, Алек Вукадиновић, Дејан Медаковић, Миодраг Павловић, Павле Поповић, Драгомир Брајковић, Раша Попов, Душко Трифуновић, Светлана Велмар Јанковић, Ранко Рисојевић, Слободан Ракитић, Драган Колунџија, Крстивоје Илић, Иван Гађански, Мирослав Максимовић, Миро Вуксановић, Милосав Тешић, Иван Негришорац, Владимир Јагличић, Милован Витезовић, Ђорђо Сладоје, Радомир Андрић, Стеван Тонтић, Милисав Савић, Милан Ненадић, Анђелко Анушић, Братислав Милановић, Слободан Зубановић и Славомир Гвозденовић)

О књизи њоворе:

Слађана Миленковић
и приређивачи беседарника

-Песме о Бранку и Бранкове песме читају
ђаци Змај Јовине Гимназије

Субота 14. септембар

Карловачка гимназија

11:00 – 14:00 часова

16:00 – 19:30 часова

33. ФИЛОЗОФСКИ СИМПОЗИЈУМ

**200. годишњица рођења
Бранка Радичевића**

**300. годишњица рођења
Емануила Канта**

ЗВЕЗДАНО НЕБО И МОРАЛНИ ЗАКОН

Раде Калик, Јадранка Пешти, Душко Прелевић, Бранкица Поповић, Борис Братина, Јован Бабић, Никола Кајтез, Александар Лукић, Уна Поповић, Петар Нуркић, Горан Рујевић, Стефан Мићић, Ненад Цекић, Драго Перовић, Стојан Шљука, Слободан Кањевац, Данијела Милојевић, Сибин Братина, Саша Лакета, Соња Томовић Шундић, Бојан Благојевић, Александар Ристески, Милан Брдар, Зоран Аврамовић, Јелена Бољански, Милан Орлић, Радивој Керовић, Александар Стевановић, Душан Крцуновић, Саша Радовановић, Биљана Балта, Миланко Говедарица, Небојша Грубор, Милица Смајевић, Саша Добријевић, Анастасија Филиповић, Александар Драшковић, Миљан Попић, Давор Цалто, Срђан Шаровић, Марија Каменић, Драган Жунић, Новица Крстић, Вишња Кнежевић, Драго Ђурић, Никола Јандрић, Саво Лаушевић, Зоран Димић, Данијела Марковић, Богољуб Шијаковић, Зорица Томић, Јелена Ђурић, Јелена Говедарица и Милан Попов

Понедељак, 16. септембар

Карловачка гимназија, 11 часова

СВЕЧАНО ЗАТВАРАЊЕ 53. БРАНКОВОГ КОЛА

*Да зајевам јасовијо
јасовијо, силовијо...*

Свечано уручење међународне награде
„Бранко Радичевић” мађарском песнику
ИШТВАНУ ТУРЦИЈУ из Будимпеште

КОНЦЕРТ БРАНКУ С ЛЈУБАВЉУ

У часи великој јесника српској романџизма

ВЕСНА АЋИМОВИЋ, сопран,
у клавирској пратњи **Маје Грујић**

*Пројрам са старијим и новим композицијама на
анџолојјске стихове Бранка Радичевића:*

Даворин Јенко (1835-1914) *Укор*; Станојло Рајичић
(1910-2000) *Ноћ, ја ноћ, Рибарчејја сан, Укор и Девојка
на студеницу*; Јосиф Маринковић (1851-1831) *Где
си душо*; Зоран Јовановић (1936-2005) *Кад млигија'
умреји*; Ливија Јовчић (1972) *Циц и Молијва*; Ста-
нислава Гајић (1980) *Врајолије*; Ивана Војновић (1967)
Дийијих; Јулија Бал (1982) *Певам дању, јевам ноћу и
Где си душо, иде си рано*

**Кроз Карловце иде сам младости јров'о,
ја на оно мирно Сјражилово...**

-Ђаци Карловачке гимназије казују
своју, Бранкову и поезију о Бранку:

Тамара Рехнер, Милица Гајић, Јаков Љубичић, Ања
Цвијан, Теодора Силард и Лена Григоријевић

-Хор Карловачке гимназије, диригент Мила Радонић

* * *

ИЗ ЦВЕТНИКА НЕНАДА ГРУЈИЧИЋА
„АО, ДАНЧЕ, АЛА СИ МИ БЕО”
(Бранково коло, 2024)

Петар Петровић Његош
(1813–1851)

БРАНКУ РАДИЧЕВИЋУ

Пјевче драги, Србе врли,
искро жива ђачког круга,
нек Аполо тебе грли,
нека Орефеј тражи друга.

У вилинском пјеваш Колу
као славуј усред луга;
тебе за род пјесма грли
као небо вита дуга.

Ајде, роде, колу амо
да јуначки попјевамо;
глас нек јечи, нек се чује,
нек цркају љуте гује!

Петар Прерадовић

(1818 – 1872)

БРАНКУ РАДИЧЕВИЋУ

Понарасла теби витка крила,
већ за раном твог живота цвијета
и на њих те подигнула вила
нашој пјесми до висока лета.

Жива радост рођеног нам свијета
дочеком ти свакој пјесми била,
а уз сваку здравица се пила:
пјевао нам јоште много љета!

Али свијету с ону страну раке
устребало духа пјесничкога,
и смрт дође и ускрили твога

лашко изнад земљице ти лаке.
Тамо сад си своме роду дика
ал' овдје ти нејма замјеника!

Алекса Шантић

(1868 – 1924)

НА СТРАЖИЛОВУ

Колико пута тебе походих мишљу младом
И љубљах места милине рајске пуна?!
У санку кол'ко пута шетах се твојим хладом,
И слушах слатке пјесме из твојих густих жбуна
Штоно их мале тице, казујућ' радости своје
Весело поје!

Али и на јави походи тебе, ево,
Син кршне Херцег-земље, ој горо пуна слада!
Гдјено је млађани Бранко најслађе пјесме пјев'о
И гдје му златни споменик блиста сада,
Споменик, који ако вријеме једном сруши,
У Српства неће души.

Ој, друзи! Браћо мила! Дигнимо пехар гори
Жарког и љупског вина – што нам га Сријем дава,
Кликнимо јасно скупа, нека се до неба хори,
Нека по Стражилову зашуми цв'јеће и трава:
Слава ти, Бранко, слава!

На Сѝражилову, 1888.

Милан Ђурчин

(1880 – 1960)

БРАНКУ РАДИЧЕВИЋУ СОНЕТ

Видео сам хумку што му тело скрива,
Био сам на месту што му гробом зову,
Био сам на красном нашем Стражилову
Где нам дивни Бранко сан вечити снови

Тело ти је мртво, ал' душа ти жива
На овом нам свету пали светлост нову
Свак с усхићом гледа вечност светлост ову,
И велича славом свог песника-дива

Твоја душа мири као прамалеће,
Ти си спомен-камен диг'о роду свему,
Твоја звезда сјаће на небу нашему,

И та звезда никад угасити неће.
Догод српства има, догод народ живи,
Твом ће духу, Бранко, сваки да се диви.

Станислав Винавер

(1891–1955)

БЕЛА ЗОРА

Зора бела тек што свита
Момчић цуру нешто пита.
Она руди као зора
Ал он каже да се мора.

Тад поточић зажубори
Запеваше мило тице
Моми бајној срце гори
На груди му сакри лице.

А он брзо, вешто, спретно
На травицу њу је метно.
Ветрић слатки, мирно цвеће
Издат тајну ником неће...

(Бранко Радичевић)

Десанка Максимовић

(1898–1993)

НА СТРАЖИЛОВО ИДЕМ

На Стражилово идем још за сенке,
за магле млечне над пољем и Дунавом,
да гледам Бранкове брегове и евенке
и сунце како долази светлим сплавом.

Придружи ми се путнице на уранку,
што први круниш росу неначету,
да посматрамо румену јесен ранку
и лист како криоцем маше у лету.

За мном пођите јутрос стопу по стопу,
јабланови вити што лебдите поред моста,
и ти, коњаниче, млади у галопу,
за којим прамен прашине на путу оста.

Придружите ми се, жуне грла царска,
што јецате као девојка на растанку,
док нису врана племена аварска,
док нису снегови пали на гроб Бранка.

И ти, коме сећања увек ме зову,
из младости зелене однекууд бани,
да с тобом прођем јутрос по Стражилову,
шумарком руменим као да га ко рани.

На Стражилово идем, па ко зна када
у зору ће ме видети ови путеи.
Придружи ми се, сунце, јутос сам рада
да гледам шуму Бранкову – *лисје жујии*.

Скендер Куленовић

(1910–1978)

БРАНКО СИНЕ

Да је мени умријети ко ти,
с лисијем жутим што зелено пада,
да жутога не видим никада,
већ олују и славуја и

шарну дугу у свој сућен дан,
данак бијели што ми се помаља,
сијед да пјесме узвијездим из траља,
рад од свијета понесем у сан.

Лисје жути веће по дрвећу,
већ смрт пали своју жуту свијећу,
здрави да сте, премили ми сви!

Дође доба кад клецавом ногом
Идем и ја и говорим збогом,
Узми мене сад подруку ти.

Бранко Ћопић

(1915 – 1984)

ВЕДРИНЕ

Бранку Радичевићу

Ведрином твојом, Бранко, сијају наши дани,
свака је слободна рука и ником није тијесно,
ето се јатимо бурно, ђачки, на свакој страни
у коло објесно.

Момак црноок језди и коњиц вришти врани,
као што некад ђеше у твојој пјесми првенцу,
драгани трепти срце и крчаг разбити неће
дјевојка на студенцу.

Не тугуј, пјесме твоје ничија сирочад нису,
не буди сузан, Бранко, та нисмо на растанку,
ево их с нашом колоном – дјевојке распјеване –
ко путник на уранку.

И нико код нас, Бранко, не вене тужно у мраку,
јесењом тугом сувом нису засути путе:
никад код нас пјесник више умријети неће,
нити му лисје жути.

Стеван Раичковић

(1928 – 2007)

РАДИЧЕВИЋ НА КАЛЕМЕГДАНУ

Са листова књига (ко из танких урни)
Крене твој дух ведри, тако, у дан тмурни.

И лаким звекиром лупне било коме
О капију срца, ко на дому, своме...

Често без куцања, као брат код брата,
Отвараш и на мом срцу тихо врата.

И мада сам ја жив, а ти чедо мрака,
У таму мог срца улазиш ко зрака.

Па, заједно, онда, улицама града
Кренемо ко преко плавих винограда.

И у парку поред твог каменог лика,
Сви гледамо у Срем и у дно видика...

Опет једна јесен: дуну ветар у том
И твој камен неста сав у лисју жутом.

Момир Војводић

(1939 – 2014)

МОЈА БОЈНА ЧЕТА

Бранко Радичевић и Ђура Даничић,
студенти, вучићи, пружају ми руке...
мјесто Копитара сједи Фран Миклошич...
Његош, Мажуранић, блаже моје муке.

И „Горски вијенац” и „Ђачки растанак”,
уз „Смрт Смаил-аге Ченгића” мој „Завјет”;
Илирци и Срби стижу на састанак
Код „Белога вука” на помоћ и савјет...

Моја бојна чета из бечког предграђа
у славном се колу око мене вије...
књижевност народног језика се рађа,
за будући језик љути се бој бије...

Хаџић у „Улаку” све то чином ружи.
„Рат за српски језик и правопис” ту је!
Цабе све „утуци”, нека Хаџић тужи...
Мој Ђура Даничић мач науке кује;

Даничић у „Рату”, а Бранко у „Путу”,
не штеде трутове у Матици српској...
Његош, Бранко, Ђура, моју муку љуту
мелемом видају, за јад злоби мрској.

Милан Ненадић

(1947 – 2021)

ЦРВЕНИ ЧОТ

Мени је једно зрно доста,
Шкољка љубави, тек толико –
А хоће ли је моћи дати,
А хоће ли је дати ико!

На сан ми Бранко, млад до бола,
Доводи мому нона белих:
У сред новог раскол-кола
До дна се себе сневеселим.
Чујем да шапће српско слово
Милошу сетном – трешње и мај;
Зар може знати Стражилово
За већу радост, тугу и сјај!

Силазим, занет, у дно бића
Уз песме младе, чулне, нежне,
С пехаром новог рујна пића
Лебдим изнад Марије Снежне
И тако, у сну, тражим сврху
Нашем почетку, нашем крају,
Смисао нашем дну и врху,
Вир на увиру завичају;

Кроз плачне ноћи, мучне дане,
Ридање, туге, опомене
Док јелен рогом ломи гране,
Зове Бранка, Милоша, сене;
Кроз капљу кише што се блиста
Уместо сузе, јер је биста
У колу данас, јуче, давно
Познала сновно, болно, јавно;

Занос што тресе модре вене
Језиком муње, језом свода
Шапће – засити жедне зене
И љуби Фрушку – понос рода;
Док сунце греје круну Чота,
Док зари гробље на Черату –
Ту нађи сврху свом животу,
Смисао своме смртном сату.

Мени је једно зрно доста,
Шкољка љубави, тек толико –
Али је неће моћи дати,
Али је неће дати нико!

Нови Саг, 2007.



МАЛИ ИЗБОР

Бранко Радичевић
(1824-1853)

УКОР

Де си, душо, де си, рано?
Де си, данче мио?
Де си, сунце огрејано?
Де си досад био?

Та синоћ се теби млада
Баш зацело нада!
Сунце зађе – паде тама –
А ја оста' сама!

Ала љубиш, моје лане,
Ала грлиш славно!
Љуби, грли, док не сване –
Та већ неси давно!

Већ недеља дана прође
Како ми не дође!...
Јао злато, тако т' Бога,
Та како си мога'?!

ДЕВОЈКА НА СТУДЕНЦУ

Кад сам синоћ овде била,
И водице завила,
Дође момче црна ока
На коњицу лака скока,
Поздрави ме, зборит' оде:
„Дајде, селе, мало воде!”
Ове речи, слатке стреле,
Минуше ми груди беле.
Скочи' млада, њему стиго',
Диго' крчаг, руку диго'.
Рука дркта... крчаг доле...
Оде на две, на три поле.
Још од њега леже црепи,
Али где је онај лепи?
Кад би сада опет дош'о,
Ма и овај други прош'о!

ВРАГОЛИЈЕ

Момак иде враголан,
По гори се шири,
Леп је ка'но лепи дан
Што кроз гору вири.

А са горе, крај потока,
Стазица се дала,
Једна мома милоока
Ту је рубље прала.

Ал' кад смотри враголана,
Повикала сека:
„Ој, стазице, ој, танана,
Донес' га менека!”

Викну мома, па ти брже
За жбун један зађе,
А момак се чисто трже
И чудо га снађе:

„Јао мене, и до сада
Шета' ја по горе,
Али не чу' још никада
Да славуји зборе!”

Тако рече момак туна,
Па с' млађан захуја
Да он види иза жбуна
Тог чудног славуја.

Ал' и мома из заседе
Поскочила ома –
Бежи, селе, ето беде, –
Бежи мајци дома!

Бежи мома, ману рубље...
Бежи л' дому своме? –
Све у гору бежи дубље,
А момак за њоме.

Бежи мома, до колена
Ноне јој се беле, –
Беле ноне до колена
Момка су занеле:

„Та да имаш крило лако
Да пр'неш облаку,
Не би мене, чедо, јако
Утекла јунаку!”

Па се, млађан, за њом стисну,
До'вати је саде:
„Јао мене!” – она врисну,
Па под липу паде.

О, да чудна ваљушкања
По зеленој трави,
О, да чудна љуљушкања
Да т' подиђу мрави!

Лаки ветрић осме'ну се,
Листак лиска дирну,
Бели данак покрену се
Па кроз липу вирну.

Липа брсне гране шири,
Шапће дану сјајну:
„Вири, дане сјајни, вири,
Али чувај тајну!”

?

Никад није вито твоје тело
Рука моја млада обавила,
Ни с' у твоју усницу упила
Моја усна икад, чедо бело!
Ти'о вече ко да те донело
Сред анђела са божија крила,
У ма' с' дивно мени појавила,
У ма' дивну вече те однело.
Сам остадо' са сузнијем оком,
Сам ту самцит на свету широком
Сам са ноћи тавном, ал' без санка.
О зоро моја, зоро без осванка,
Сунце мило, ал' без бела данка.
На те мислим душо без престанка!

КАД МЛИДИЈА' УМРЕТИ

Лисје жути веће по дрвећу,
Лисје жуто доле веће пада;
Зеленога више ја никада
Видет нећу!
Глава клону, лице потавнило,
Боловање око ми попило,
Рука ломна, тело измождено,
А клеца ми слабачко колено!
Дође доба да идем у гроба.

Збогом житку, мој прелепи санче!
Збогом зоро, збогом бели данче!
Збогом свете, некадањи рају, –
Ја сад морам другом ићи крају!
О, да те тако ја не љубља' жарко,
Још бих глед'о твоје сунце јарко, –
Слуш'о грома, слушао олују,
Чудио се твојему славују,
Твојој реци и твојем извору, –
Мог живота вир је на увиру!

О песме моје, јадна сирочади,
Децо мила моји' лета млади'!
Хтедо' дугу да са неба свучем,
Дугом шарном да вас све обучем,
Да накитим сјајнијем звездама,
Да обасјам сунчаним лучама...
Дуга била, па се изгубила,
Звезде сјале, па су и пресјале,
А сунашце оно огрејало,
И оно је са неба ми пало!
Све нестаде што вам дати справља –
У траљама отац вас оставља.

РИБАРЧЕТА САН

Ал' се небо осме'ива!
Ал' се река плави!
А рибарче у чун снива,
Јасно к'о на јави.

Он 'итнуо удичицу,
Рибицу је стек'о,
Метнуо на жеравицу
Па је тако пек'о.

„Жеравице, де се труди,
Немој тако споро!”...
Рибица му веће руди,
Готова је скоро.

Руди риба – јоште мало –
Сад му је печена!
Срце му се заиграло:
„Амо сад, милена!”

Доле ћемо јако сести;
Ал' ће да се слади!
„Мор'о бих те, рибо, јести
И да није глади!”

Па је узео, па њом брже
Да примакне к усти –
Чун се љуљну – он се трже –
Оде санак пусти!

„53. БРАНКОВО КОЛО“ помогли:

- Организациони одбор за обележавање великог јубилеја: Два века од рођења Бранка Радичевића
 - Министарство културе Републике Србије
 - Секретаријат за културу АП Војводине
 - Управа за културу Града Новог Сада
-

Каталог манифестације

Главни и одговорни уредник:

Ненад Грујичић

Ликовно-технички уредник:

Милан Маричић

Оперативни сарадници:

Милена Борић и Данило Јовановић

Коректура: Нада Урошевић

www.brankovokolo.org

kolobrankovo@gmail.com

Бранко Радичевић

МОЛИТВА

Месец јасни, звезда јато,
И сунашце умиљато,
Зору што нам небо шара,
А и муњу што га пара,
И ту силну грома буку,
И олује страшну фуку
Ти сатвори, вељи Боже,
Ко овако јоште може!

Цвеће љупко и долину,
Стадо, врело и планину,
Ти'у реку, силно море,
И под небом орла горе,
И над орлом шарну дугу,
И славуја у том лугу,
И још његов глас умилни
Ти сатвори, Боже силни.

Осим другог овде свега
Мене створи из ничега,
Ду'ом својим ти подуну,
У менека душу суну;

Па ми, Боже, јоште таде
И у душу нешто даде,
Та и моја песма ова
И њу мени ти дарова.

Фала, Боже, на дар ови,
О, помози, благослови,
Да ми како с права пута
Душа млада не залута!

(На Васкрс, 1844)